

Arrest

nr. 64 047 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. PROOST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is van Venezolaanse nationaliteit, geboren te Valencia op X. Op 18 juni 2009 legde verzoeker een aankomstverklaring af.

1.2. Op 14 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd op 21 januari 2011 beslist verzoekers aanvraag ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene wenst zich te beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij Mundo dd. 11. 12.2009 voorlegt, hebben wij — na grondige studie van het administratief dossier — moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België' verblijft en dit sinds 31.03.2007. In het administratief dossier bevindt zich namelijk een aankomstverklaring dd. 18.06.2009 die stelt dat betrokkene in België is aangekomen op 23.03.2009 en een geldig verblijf heeft tot 23.06.2009. Deze aankomstverklaring is door betrokkene zelf ondertekend. Het dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar hij pas sinds 23.03.2009 in België verblijft. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene slaaft dit door het voorleggen van een notariële akte dd. 03.08.2010, een huurovereenkomst dd. 30.06.2005, een inschrijvingsformulier voor het schooljaar 2009-2010 Nederlandse tweede taal Richtgraad 1 dd. 24.09.2009, verschillende getuigenverklaringen, een arbeidsovereenkomst met de firma Mundo dd. 11.12.2009, betrokkene zou danig geïntegreerd zijn en een bijzondere band met België hebben, hij zou zich inzetten om de Nederlandse taal te leren en zich aan te passen aan de normen en waarden van de Belgische samenleving, vrienden en kennissen zouden verzoeker een aangename man vinden met een enorme inzet vinden die een plaatsje in onze maatschappij verdient, verzoeker zou perfect in de mogelijkheid zijn in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, verzoeker zou een werkelijke meerwaarde kunnen brengen op de Belgische arbeidsmarkt en hij zou kunnen bijdragen aan de sociale lasten van de Belgische maatschappij en hij zou in deze ook zijn verantwoordelijkheid wensen te nemen), dit doet niets af aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden. Betrokkene wenst zich verder te beroepen op het punt 2.3 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat hoewel de zus van betrokkene — (...) — de Belgische nationaliteit bezit, betrokkene niet aantoont dat hij in het land van herkomst ten laste van van dit familielid of dat hij wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging van dit familielid nodig heeft. Verder loont de zus van betrokkene ook niet aan over voldoende inkomsten te beschikken. Betrokkene voldoet dus niet aan de criteria voor een regularisatie op basis van punt 2.3 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Hoe goed de integratie van betrokkene eventueel ook moge zijn, dit doet niets af aan de voorwaarde van een ten laste zijn van het Belgische familielid en van een bewijs van voldoende inkomsten van dit Belgische familielid. Dit element kan dus niet in het voordeel van betrokkene weerhouden worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de schending van de "nieuwe instructie van 19 juli 2009".

2.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: "Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie dd. 19 juli 2009. Op datum van 14 december 2009 diende verzoeker de aanvraag regularisatie in op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: "instructie"). Artikel 9bis, §1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt, dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt. Deze instructie stelt voorop bepaalde categorieën van vreemdelingen te zullen regulariseren, waaronder: 2. Bepaalde prangende humanitaire situaties. Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht, die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties: (eigen onderlijning) (...) 2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd. Het bestaan van een duurzame lokale verankering in

België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract, bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op datum van 11 december 2009. Doch zoals tevens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen. Verzoeker verblijft sedert 2005 — dit is ondertussen 6 jaar — in België, zij het illegaal. Op datum van 23 juni 2009 legde verzoeker inderdaad een aankomstverklaring af teneinde alle nodige documenten in orde te krijgen voor het dossier van de moeder van verzoeker, die in het kader van gezinshereniging naar België kwam. Dat verzoeker wel degelijk aantoonde reeds voor 31.03.2007 in België te hebben verbleven. Niet alleen de huurovereenkomst uit 2005 toont aan dat verzoeker wel degelijk voorafgaand aan 31.03.2007 in België verbleef. De voorgelegde verklaring van (C.C.B.) dd. 19.09.2009 en deze van (V.C.) dd. 28.09.2009 verduidelijken verzoeker reeds sedert 2007 te kennen. Mevrouw (M.T.H.) en mevrouw (T.D.B.) verduidelijken dan weer verzoeker van 2005 te kennen. Verzoeker legde bij zijn aanvraag een ondertekend en ingevuld modelcontract voor waaruit bleek dat verzoeker voltijds tewerkgesteld kan worden in het kapsalon van zijn zus en aldaar in de mogelijkheid zou gesteld worden — van zodra hij over de nodige papieren beschikt — om in eigen levensonderhoud te voorzien en bij te dragen aan de sociale lasten van de Belgische samenleving. Dat niet wordt ontkend door verwerende partij dat het modelcontract zoals bijgebracht door verzoeker in zijn regularisatieaanvraag, aan alle voorwaarden voldoet. Dat verwerende partij stelt dat verzoeker niet aantoonde minstens sedert 31.03.2007 een verblijf in België te hebben gehad, is dan ook manifest strijdig met de gegevens uit het dossier. Het is onbetwistbaar in het geval van verzoeker dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag een verblijf van minstens sedert 31.03.2007 gehad heeft in België, hetgeen de stukken ten overvloede aantonen. Dat de geest van de nieuwe instructie dd. 19 juli 2009 en onder meer de voorwaarde van duurzame lokale verankering verduidelijkt dat aan mensen zoals verzoeker — die ondertussen zeer lange tijd in België verblijven zonder enige mogelijkheid om wettig verblijf te bekomen, een kans gegeven moest worden om hun verblijf in de regel te stellen. Dat verwerende partij aan bovenstaande elementen volstrekt voorbij gegaan is. Dat het middel gegrond is”.

2.3. Ter ondersteuning stelt verzoeker dat hij 'wel degelijk' aantoonde dat hij voor 31 maart 2007 in België verbleef. Hij meent dat dit uit de 'voorgelegde stukken' onbetwistbaar zou blijken. Uit het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat verzoeker een aankomstverklaring heeft afgelegd op 18 juni 2009, zodat wordt geoordeeld dat geen ononderbroken verblijf in België sedert 31 maart 2007 wordt aangetoond. Verzoeker rept over dit motief met geen woord in zijn voorliggend verzoekschrift. Hij beperkt zich ertoe te verwijzen naar zijn arbeidscontract, een huurovereenkomst en de getuigenverklaringen. Deze elementen werden allen onderzocht en in overweging genomen, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, doch deze konden geen afbreuk doen aan het gegeven dat verzoeker een aankomstverklaring heeft afgelegd op 18 juni 2009, hetgeen verzoeker ook niet betwist. Het is dan ook allerm minst onredelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde "dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007". Verzoeker maakt met zijn beschouwingen geenszins een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. De verwerende partij laat gelden dat op 19 juli 2009 een instructie werd opgesteld waarbinnen, in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris of zijn gemachtigde, een tiental concrete situaties (1.1-1.2 en 2.1-2.8), worden opgesomd betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die in aanmerking komen voor regularisatie en waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aldus in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan toestaan.

2.6. Niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich, zoals algemeen bekend, geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

2.7. Zoals hoger reeds werd toegelicht, heeft de gemachtigde terecht vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereisten van de instructie, waarop hij zich zelf wenste te beroepen. Bovendien werden alle door verzoeker aangebrachte gegevens en stukken onderzocht, zoals eveneens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte. Zijn kritiek kan niet worden aangenomen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft geheel terecht geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde dat hij hier ononderbroken verblijft sinds 31 maart 2007.

2.8. Het komt de Raad niet toe om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.9. Het bestuur heeft geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde ruime discretionaire bevoegdheid, geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, artikel 9bis van de vreemdelingenwet inclusief.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van *“artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991”*.

2.10. Verzoeker licht zijn tweede en laatste middel als volgt toe: *“Schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 (betreffende toegang tot het grondgebied, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen) Schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli (betreffende de motivering van bestuurshandelingen) Schending van het proportionaliteits- en redelijkheidbeginsel. Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat deze motivering afdoende moet zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., nr. 10.222, 21.04.2008). Verzoeker kan absoluut niet akkoord gaan met de motivering zoals zij geschiedde in de beslissing, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991. De beslissing houdt, immers een bestuurshandeling uit overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken moet zijn beslissingen op gemotiveerde wijze nemen, hetwelk niet geschiedde. Het Hof van Cassatie oordeelde naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van de rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg is tegen willekeur en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166). Op datum van 14 december 2009 diende verzoeker de aanvraag regularisatie in op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: "instructie"). Artikel 9bis, §1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt. Deze instructie stelt voorop bepaalde categorieën van vreemdelingen te zullen regulariseren, waaronder: 2. Bepaalde prangende humanitaire situaties (...) Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties: (eigen onderlijning) (...) De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst, ten laste zijn van of inwoners bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben; Verzoeker diende een aanvraag regularisatie in op grond van zijn duurzame lokale verankering, zijn mogelijkheid tot werk en liet gegeven dat zijn nauwste familiebanden zich in België bevinden. Dat voor zover de instructie stelt, dat vreemdelingen die zich*

bevinden in een prangende humanitaire situatie, een regularisatie van hun verblijf behoeven, door verwerende partij minstens rekening gehouden moest worden met de humanitaire situatie van verzoeker, quod in casu duidelijk niet is gebeurd. Dat immers verduidelijkt werd bij de instructie dat de lijst van prangende humanitaire situaties niet-exhaustief is. Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden indien het voordeel voortspruitende uit een beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de vreemdeling er door ondergaat (R.v.V., nr. 3006, 24.10.2007). Dat het proportionaliteitsbeginsel in casu wel degelijk geschonden werd. Verzoeker wenst expliciet te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin het principe gesteld wordt dat — op straffe van nietigheid — een afweging gemaakt moet worden of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingmaatregel en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van de betrokken vreemdeling (Raad van State 25/9/1986, nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854, cv.; Raad van State 13/2/1992, nr. 38.739. Arr. R.v.St., 1992, z.p.; Raad van State 25/6/1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.). De bepalingen uit het E.V.R.M. zijn niet absoluut, doch uitzonderingen dienen wel strikt geïnterpreteerd te worden. Verzoeker verblijft ondertussen ruim 6 jaar in België en heeft zich volkomen aangepast aan de normen en waarden van de Belgische samenleving. Dat de humanitaire situatie van verzoeker — die wordt beoogd bij de aanvragen op basis van artikel 9bis van de Wet. van 15 december 1980 - wel degelijk aangetoond en omstandig uiteengezet werd. Dat er bovendien sprake is van een manifest foutieve motivering daar waar de weigeringsbeslissing stelt dat de zus van verzoeker over voldoende middelen beschikt. De zus van verzoeker heeft in 2008 haar eigen kapsalon opgestart, hetgeen op heden een succes blijkt. De zus van verzoeker brengt dan ook ten overvloede op heden diverse stukken bij waaruit blijkt, dat zij wel degelijk over afdoende middelen beschikt. Dat één en ander tevens kadert in de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt. Dat het immers voor verzoeker niet mogelijk is om naar België te komen in liet kader van de gezinshereniging en samen te wonen met zijn moeder en zus. Dat één en ander prangend is omwille van het feit dat verzoeker niemand anders heeft in het land van herkomst. Dat de verklaring van de zus van verzoeker ook verduidelijkt dat de familieband tussen hen zeer sterk is en verzoeker minstens op basis daarvan een regularisatie van zijn verblijf verdient. Dat hiermee in de beslissing volstrekt geen rekening gehouden is en verwerende partij hieraan voorbij gegaan is. Dat verwerende partij - door de strikte en rigide toepassing van de diverse criteria uit de nieuwe instructie van 19 juli 2009 - compleet voorbijgaat aan de algemene geest van een regularisatieprocedure, met name geval per geval afzonderlijk te beoordelen of de persoon in kwestie gemachtigd is — gelet op zijn persoonlijke situatie — tot een verblijf in België. Geenszins vermeldt de bestreden beslissing waarom de weigering van verblijf van verzoeker belangrijker geacht wordt dan de humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt. Verzoeker kan bogen op een verregaande integratie daar waar hij ondertussen in België zijn centrum van sociale, affectieve, economische belangen heeft opgebouwd. Het voordeel voor de Belgische Staat door de uitvoering van de huidige bestreden beslissing staat in volstrekte disproportie met het nadeel dat verzoeker zal ondervinden door de uitvoering ervan. Dat er aldus minstens sprake is van schending van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Dat het middel gegrond is".

2.11. Bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

2.12. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751 van 4 juli 1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

2.13. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond

wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

2.14. De Raad begrijpt dat verzoeker kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing en met zijn kritiek een feitelijke herbeoordeling beoogt. Dienaangaande kan volstaan worden met de verwijzing naar de bespreking van verzoekers eerste middel.

2.15. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., 20 september 1999, De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St. nr. 82.301 van 20 september 1999), m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals aangetoond supra is het oordeel van het bestuur in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk van aard wanneer zij duidelijk en omstandig vaststelt dat verzoeker niet voldoet aan de criteria waarvan hij zelf de toepassing vroeg. Daarenboven voert verzoeker geen elementen aan die deze vaststelling kan weerleggen als zijnde foutief of onredelijk.

2.16. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.St., nr. 126.520 17 december 2003).), m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Gelet op het gegeven dat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet voorligt kan volstaan worden met te bemerken dat een schending van het proportionaliteitsbeginsel evenmin voorligt. Verzoeker toont met zijn kritiek geenszins aan dat er in casu sprake is van een schending van het proportionaliteitsbeginsel, dan wel het redelijkheidsbeginsel.

2.17. Zoals uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing heeft de gemachtigde geoordeeld dat verzoeker niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 31 maart 2007. Dit wordt op afdoende wijze in de beslissing gemotiveerd. Het is uiteraard aan verzoeker om aan te tonen dat hij aanspraak kan maken op de criteria waarop hij zich beroepen heeft, met name een ononderbroken verblijf. Terwijl in de motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger reeds blijkt, afdoende wordt verwezen naar de andere elementen die verzoeker heeft aangevoerd, doch terecht werd geoordeeld dat deze niet kunnen worden aangenomen en geen afbreuk doen aan het feit dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet. Het dient niet herhaald te worden dat getuigenverklaringen een gesolliciteerd karakter bezitten en zodoende niet dezelfde bewijskracht hebben als officiële stukken.

2.18. Bovendien toont verzoeker allerm minst aan dat de motieven met betrekking tot de middelen van zijn zus 'manifest foutief' zouden zijn, zoals hij ten onrechte beweert. Terecht wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker dit niet bewijst. In het administratief dossier bevinden zich geen stukken die verzoekers bewering als zou hij een ononderbroken verblijf houden in het Rijk sinds 31 maart 2007.

2.19. Verzoeker kan daarbij thans niet dienstig nog stukken aanbrengen, nu de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing hier geen rekening kon mee houden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

2.20. De in casu bestreden beslissing is ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen. Een schending van de motiveringsplicht ligt niet voor.

2.21. Tot slot, en in zoverre verzoeker in de toelichting bij zijn middel verwijst naar de '*motivering van rechterlijke beslissingen*', laat verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing in casu geen '*rechterlijke*' doch wel een '*bestuurlijke*' beslissing betreft, zodat verzoekers beschouwingen desbetreffend niet van toepassing zijn.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.21. Waar verzoeker tevens het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 februari 2011 aanvecht kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker de motieven uit deze beslissing niet betwist. Zo slaagt verzoeker er niet in te weerleggen dat hij blijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt hij er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. Verzoekers regelmatig verblijf is verstreken sinds 23 juni 2009. Daar de motieven dewelke ten grondslag liggen aan het bevel om het grondgebied van 24 februari 2011 niet succesvol weerlegd of betwist worden blijft dit bevel uiteraard aanwezig in het rechtsverkeer.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC